

mijmering

stroom

De zomer duurt lang voor een freelance muziekjournalist. Om de doodeenvoudige reden dat in de regio waarin ik werk geen musicus z'n instrument ter hand neemt en geen zanger zijn

keel zelfs maar schraapt. Nederland staat stijf van de festivals en ook op gebied van klassieke muziek schieten ze als paddenstoelen uit de grond. Zelfs Schiermonnikoog heeft z'n festival 'op meerdere locaties', maar hier, in het Brabantse, zit alles van juni tot en met augustus potdicht.

Dat is als jaren zo. En elk jaar vind ik dat weer moeilijk. Werk brengt bezigheid, contact, structuur, tegen die structuurloze zomer zie ik op. Niets doen vind ik confronterend; je weet het maar nooit met jezelf. Niet voor twee of drie weken, maar wel voor twaalf. Ze voelen aanvankelijk als een nauwe, onbegaanbare kloof, die weken, en ikzelf als water dat daar langzaam doorheen moet stromen. Langzaam, maar zeker. Moet ik nog aan de kloof beginnen dan lijkt ie eindeloos lang. Het stromen gaat niet vanzelf, er zijn obstakels, scherpe stenen, verraderlijke bochten en de stroom werkt zichzelf tegen, maar na een week of drie is het duidelijk dat stromen voor de stroom de enige optie is. Verzet heeft dus geen zin. Na vijf weken wordt stromen leuk, na acht wil de stroom alleen nog maar stromen, en ja, dan komt het einde van de kloof alweer in zicht.

Goed dat alles weer normaal wordt maar eenmaal gewend aan het stromen raak ik er altijd weer aan gehecht. Het weekt los, voert mee, geeft vrijheid en brengt rust en ik blijf er uiteindelijk goed mee te kunnen dealen.

Het muziekseizoen knalt weer van start, ik plons weer in de poel van vermaak en kijk met heimwee om.

Marjolijn Sengers, 25 augustus 2018